

- Izráel népe láthatta, hogy Isten jelen van közöttük. Látták a tüzet, hallották a szavát. Félelmetes volt számukra. De Ő ugyanakkor „irgalmas Isten, aki nem hagy el” (31. v.). Ezt is tapasztalhatták, de ahhoz, hogy erre emlékezzenek, és ezért dicsérni tudják Őt, emlékezniük kell az engedetlenségeikre és arra is, hogy Isten hogyan könyörült raktuk egy-egy lázadás után.
- Mi is láttuk Istent: „aki engem látott, látta az Atyát”. „Úgy íratott le nekünk, mintha közöttünk feszítettett volna meg.” Nekünk is eszünkbe kell, hogy jussanak a bűneink, hogy „értem, helyettem, miattam” halt meg Jézus Krisztus, de éppen ezért mégsem kell, hogy terheljenek.
- Az, hogy látták Isten jelenlétét, tapasztalták erejét, átélték, hogy képes megszabadítani, nem változtatta meg életüket, szívüket, gondolkodásukat. Mózes most egy olyan nemzedékhez beszél, amely még „tisztá”, nem vett részt azokban a bűnökben, amiket az Egyiptomból kijött nép elkövetett: zúgolódások, Baál-Peór stb. Abba születtek bele, hogy ott vannak a pusztában, és Mózes tanítja őket, és látták, hogy ott van velük az Úr (a Vörös-tengeri átkelést, a törvényadást nem látták, de a felhő- és tűzoszlop, ill. a manna még ott volt). „Jó szándékú” emberek, de nincs személyes hitük. Mózes próbálja átadni nekik azt, hogy ők Isten választott népe, tőle függenek, Ő tesz meg értük mindent, és ők neki ezért „hálával és dicsérrel, szolgálattal és engedelmességgel” tartoznak. Szeretné, ha az ő személyes hite a többieknek is személyes hite lenne, de ő maga nem tud hitet adni másoknak.
- Ma sem tud ember embernek hitet adni, akármilyen komoly, hiteles életet él. „A hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által.” Az evangélium által, „amely által üdvözültek is, ha megtartjátok” (1Kor 15,2). – Mózes hirdette, hogy mint Isten népe, akikkel szövetséget kötött, tartsák meg az Úr parancsolatait. Nekünk is, akik benne vagyunk az „új szövetségben”, felelősségünk, hogy „megtartsuk” az evangéliumot, megmaradjunk benne – akkor üdvözülünk. – Nem tudunk hitet adni sem családtagjainknak, sem másoknak, de akarjuk-e mi is ugyanolyan szenvedélyesen, mint Mózes, hogy a mi hitünk az övék is legyen? Isten akarja, hogy nekik is legyen hitük, de azt akarja, hogy mi is ezt akarjuk. Követei, eszközei legyünk, ehhez odaadjuk magunkat. „Gyermekeink hitben/hitre neveléséhez az egyetlen kulcs, hogy mi magunk komolyan vegyük.”
- „A szenvedés nélküli szenvedély nem krisztusi.” Aki megéli, komolyan veszi a hitét, azt bántják ezért. Aki azért küzd, hogy az ő hite másokra is „átragadhasson”. Ehhez csak Isten Lelke tud erőt adni. Ha a magam erejéből próbálom meg, az „első pofontól” megijedek és elbújok. Wrede Matild az „első pofon” után visszament ahhoz, akitől kapta – az erre nem számított, ettől kezdve lehetett evangéliumot hirdetni neki. – Így tudott szenvedni Mózes is; ezért írja Pál, hogy „testem elszenvedi, ami a Krisztus szenvedéséből még hátravan”. Itt kezd meglátszani, hogy Krisztus él (és cselekszik és szenved) bennünk.
- A „testem elszenvedi” azt jelenti, hogy az óemberem pusztul, törlik a szenvedésekben, ily módon ez is „javamra szolgál” (Róm 8,28). Jézus minket, a tanítványait olyan dolgokra tanít, amit csak hittel (teljes bizalommal Őbenne, hogy mindennel a javamat akarja) lehet elfogadni: úgy, hogy magamat megtagadom.

- Más szenvedéseket vállalnak az emberek. Régen azért, hogy „fölső jó cselekedeteket” gyűjtsenek, ma azért, hogy jó külsejük legyen, jó erőben legyenek, „gyerekeiknek mindent megadjanak” – ezek a szenvedések szolgálják, nem pedig összetörik az énünket. Akik ezeket vállalják, azt remélik, hogy látni fogják az eredményt, amivel aztán dicsekedhetnek. „Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által nekem megfeszítettett a világ és én is a világnak”. A hívőnek erre vigyáznia kell: észre kell vennie, ha „őbenne valami” arra törekszik, hogy a teljesítményével dicsekedjen. Ha valami győzelme volt, komolyan kell vennie, hogy Krisztus tette általa – és Őneki kell hálát adnia.

5Móz 30,14 „Sőt inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van, teljesítsd hát azt!”